

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός υφώνεται άμα
είη πώς δι φοβάται την
αλήθεια — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΣΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ'

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΚΗ 14 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΗ 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΡΧΟΣ ΖΗΝΩΝ ΑΡΙΘΜ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 309

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ. Οι κοινότητες (συνέχεια).
Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Στόν Κάβο (συνέχεια).
Ο ΝΟΥΜΑΣ Συκοφαντική επίθεση.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέκας 'Αρβανίτης, Λ. Παλιμής, Ν. Σαντορινιάς.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ANDRÉ CHÉNIER

UN JEUNE HOMME

Στίχοι Δημήτρη Σπυριδωνά

Ήμουν άδύνατο παιδί ώρια ήταν και μεγάλη
Και με το χαμογέλιο της κοντά της με προσκάλεσε.
Συγγνώμη στο γόνα της όρθος, μάθω το χέρι άκόμενη.
Τό πρόσωπό της χάιδενα, τον κόρφο της, την κόμη.
Και κάποτε καμόνοταν το άγαπητό της χέρι
Τάνησχα τα χρόνια μου νη τιμωρή πώς έβρει.
Μπροστά στους άγαπητικούς, κοντά σ' αυτή, τα βράδια
'Απ' την πεντάμορφη έκαιρα τα πιο πολλά τα χάδια.
Πόσες φορές (μη τί ένοιωθα στην έλιανά έκείνη ;)
Μάγκάλιαζε χίλια φίλια στο στόμα να μου δίνη !
Και οι ποικιοί ψιθύριζαν κοιτάζοντας έμένα :
«Τό τρισμακάριστο παιδί ! Πόσα καλή χαμένα !»

Γενέθη: 'Απρίλις 1908.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ¹⁾

ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΙΕΣ

Τά νησιά μπόρσχανε να λεπτεροκυβερνηθούνα κα να μην ύποφέρουνα πολύ από τον Τούρκικο ζυγό γιατί Τούρκους κάτοικους δέν είχανε, και όπως είδαμε, ύπακούοντας στον καπετάν πασά ή σι μεγαλουσιάνους Τούρκους μένανε άποξελασμένα από την κεντρική έξουσία. Στ' άλλα όμως μέρη, όσα δέν είχανε τέτοια τύχη, ό,τι δέν έφερε ή περίσταση τό κατάφερε ή γνώση κ' ή ένωσή. Τό ένα χωριό ενώ θηκε με τό κοντινό του, θεμελιώσανε έτσι ένα είδος συνοριακής ή συγκυβέρνησης και μπόρσχανε, μ' άφτό τον τρόπο, ένωμένοι οι Ρωμιοί και βοθηώντας ή μια κοινότητα την άλλη, ν' άποχτήσουνα και ανεξαρτησία άρκητή και προνόμια περισσά. Έδώ με τό καλό και με τά μπαξίσια. Έκεί με τό άγριο, παίρνοντας για βοθηούς τους κλέφτες ή κ' οι ίδιοι πολεμώντας τον ένα μπέη και δείχνοντας άγάπη στον άλλον, καταφέρνανε να ζήσουνα και να προκόψουνα.

¹⁾ Η άρχή του στο 306 φύλλο.

α'. Μωριάς.

Η πιο μεγάλη συγκυβέρνηση τέτοιας λογής μπόρει να λογαριασθή ή Μωριάς. Κι αλήθεια όλος ή Μωριάς, έξόν από τή Μάνη, ήτανε μια συγκυβέρνηση ειρηνική, που ή κάθε κοινότητα είχε τή δική της ιδιοκυβέρνηση με που όλες μαζί ένωμένες άποχτήσανε άρκητή δύναμη για ν' άλαφρεύουνα τό βάρος της σκληρής σκλαβιάς.

Κάθε πολιτεία ή χωριό είχε ξεχωριστή κοινότητα με δικούς της δημογέροντες ή γέροντες, άλλη ένα μοναχά, άλλη πιότερους κατά τον πληθυσμό της. Τους δημογέροντες τους εκλέγχανε με περισσοψηφία οι κάτοικοι κάθε χρόνο ή κάθε έξη μήνες και τους δίνανε ένα χαρτί ύπογραμμένο από κείνους που ψηφίσανε και που έπρεπε να τό ιδή ή καντής της έπαρχίας για να βγάλη την επικύρωση. Οι δημογέροντες, όσο κι αν είχανε μεγάλη έξουσία, ήτανε ύπόχρεοι, σε σπουδαία ζητήματα, να συνεργάζουνα με τους κάλιους, όπως λέγανε τους πρόκριτους, της κοινότητας. Μόνε σε σοβαρή περίπτωση συγκαλούσανε και γενική συντυχία της κοινότητας.

Οι δημογέροντες παίρνανε άποζημίωση 50—500 γρ. τό χρόσι, και φροντίζανε για την κοινική περυσία. Μαζέβανε τά δόσιμματα μαζί με τους συνάχτες και τά παραδίνανε στον ταμία της έπαρχίας, μπόρσχανε μαζί με τους κάλιους ή και μοναχοί τους να δανείζουνα χρήματα στο όνομα της κοινότητας φροντίζανε για τις άγγαριές και αντιπροσωπείαν την κοινότητα στα δικαστήρια φροντίζανε για την τάξη και την ήσυχία της κοινότητας και διορίζανε την πολιτοφυλακή και την άγροφυλακή επικυρώνανε τά συμβόλαια που κένανε οι Ρωμιοί κάτοικοι άναμεταξύ τους και κάθε εξαμηνιά ή κάθε χρόνο παρουσιάζανε τον οικονομικό άπολογισμό και όρίζανε μαζί με τους κάλιους τό άνάλογο δόσιμο του κάθε κάτοικου. Η κοινότητα, έξόν που πλέρωνε βασικά δόσιμματα, φρόντιζε για τά σχολεία και τις εκκλησίες, για τά ύδραγωγεία, τά γιοφύρια, τους δρόμους, για τους ταχυδρόμους, πλέρωνε τά προτίματα, τζερεμέδες όπως τά λέγανε, νοιάζτανε για τους φτωχούς της κοινότητας κτλ.

Ο Μωριάς ήτανε διακιρμένος σε 24 έπαρχίες¹⁾. Στην πρωτεύουσα κάθε έπαρχίας μαζέβόντανε οι δημογέροντες κ' εκλέγχανε για ένα χρόνο δυό προσετούς τους κοτζαμπασήδες, κ' ένα ταμία, τον καμμάλη.

¹⁾ Άγ. Πέτρος, Άντρούσα, Άργος, Άραβία, Βοστίτζα, Γαστούνη, Έμπλάκικα, Καλέβρυτα, Καλαμάτα, Κόρθο, Λεοντάρι, Μιστράς, Μονεβασία, Κάτω Νιχαγιάς, Νησί, Πάτρα, Πραστός, Πύργος, Κορώνη, Καρύταινα, Νικάστρο, Τριπολιτζά και Φανέρι.

Η έπαρχιακή συντυχία φρόντιζε πώς να ξεμοιράζη τους φόρους στην κάθε κοινότητα. Οι κοτζαμπασήδες ήτανε ύπόχρεοι να μένουνα δυό τό χρόνο στην πρωτεύουσα και να φροντίζουνα για τό καλό της κάθε κοινότητας. Σε δική άναρεσις Τούρκο με Ρωμιοί ή καντής δέν μπόρσχανε να δικάση χωρίς ένα προσετό τουλάχιστο, τις οικουμενικές ύπόθεσης τις κειτάζανε μαζί με τό Δεσπότη.

Οι προσετοί προσπαθούσανε όσο μπόρσχανε, να περιορίζουνα τις τυράχνιες που έκανε ή βοϊβόνας κ' είχανε τό δικαίωμα να τόνε πάψουνα προσωρινά. Αν είχανε μεγάλες διαφορές με την άρχή προσκαλούσανε έπαρχιακή συντυχία, από όλους τους δημογέροντες και τους κάλιους της έπαρχίας, και στην άνάγκη άναφερόντανε στον Πασά, που τά τελεγραία χρόνια έμενε στην Τριπολιτζά. Μόνε με την άδειά τους μπόρσχανε να διορισθή ή να παρτή ή μουλοούμπασης, δηλ. ή άρχηγός της χωροφυλακής, κ' έτσι άφτός τους είχε άνάγκη και τους καλόπιανε. Οι προσετοί αντιπροσωπείαν στα δικαστήρια την έπαρχία κ' είχανε τό δικαίωμα να δανειστούνε, στο όνομα της έπαρχίας, χρήματα για γενικές άνάγκες. Αν κ' ήτανε διορισμένοι για ένα χρόνο και μπόρσχανε να εκλεχτούνε πολλές φορές στη σειρά με ή έπαρχιακή συντυχία είχε τό δικαίωμα να τους πάψη και στη μέση της διορίας τους.

Δυό φορές τό χρόνο, πάλι, οι κοτζαμπασήδες μαζέβόντανε στην Τριπολιτζά όπου έμνησκε ή Πασάς και συζητούσανε για όλα τά γενικά συφέροντα του Μωριά, και για να ξεμοιράζουνα κενονικά και άνάλογα σε κάθε έπαρχία τά δόσιμματα.

Έξόν όμως άπ' όλα άφτά κατώρθωσε ή Μωριάς να διατηρή και 2—4 αντιπροσώπους στην Πόλη, τους Βακίληδες του Μορέως που, χάρη στις φιλίες τους με τους δυνατούς και στα δώρα που με τρόπο δίνανε, προστάβανε τους Μωραίτες από τον κατατρεμό και την τυράγνικ του Πασά.

Στό Μωριά κατοικούσανε και Τούρκοι και σε πολλές έπαρχίες εκλεγόντανε ένας κοτζαμπασής κ' ένας Άγάς, όπως λεγότανε οι Τούρκοι προσετοί. Στα τουρκοχώρια όμως οι δημογέροντες, που λεγότανε Άγιάνηδες δέν εκλεγόντανε από τους κάτοικους με διορίζοντανε από τον πασά, κ' έτσι άμέσως μπόρσχανε να νοιώσης πόσο λίγη σημασία δίνανε οι Τούρκοι στην ιδιοκυβέρνηση που για τό Ρωμιοί ήτανε ή ζωή του ή ίδια.

β'. Βλαχοχώρια.

Έξόν τό Μωριά, άλλη μεγάλη συγκυβέρνηση ήτανε τά Βλαχοχώρια στην Ήπειρο. Η Συρράκο, ή

Καλαρρύτεν, τὸ Μέτσοβο, τὸ Ἀσπροπόταμο χρησι-
μέβανε γιὰ κέντρο στὰ τριγυρινὰ χωριά καὶ διοι-
κόντανε μὲ τὸν ἴδιον ἀπάνου κάτου τρόπο ὅπως καὶ ὁ
Μωριάς. Καθὼς φαίνεται ἡ Συρακόο εἶτανε ἡ πρω-
τεύουσα τῆς συγκυβέρνησης καὶ δέφτερο ἐρχότανε ἡ
Καλαρρύτεν. Οἱ κάτοικοι, πραγματεφτάδες ἢ τεχνί-
τες κατορθώσανε ν' ἀποχτήσανε πολὺ βιός πολλοὶ
εἶχανε ὡς 100 καὶ 200 χιλ. φλουριά καὶ γιὰ τοῦ
το προκόψανε σὲ βελτιωμὸ ἀπίστευτο.

Οἱ δημογέροντες δὲ φροντίζανε μονάχα γιὰ τὸ
γενικὸ συμφέρον μὰ ἐπιτηρούσανε καὶ τὴν ἰδιωτικὴν
ζωὴν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ
τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, δικάζανε τὰ οἰκογενειακὰ
ζητήματα.

Ἄν καὶ κοσμογυρισμένοι οἱ Βλαχοχωρίτες κα-
τορθώσανε νὰ κρατήσανε τὰ ἴθιμά τὰ καὶ γι'
ἀπὸ τοὺς πολέμους τὰ λούσα τῶ γυναικῶν. Ὁ
Rouqueville ποὺ ταξίδεψε σ' ἀπὸ τὰ μέρη λέει
τὰ κλόουθα γιὰ τὴν Καλαρρύτεν.

Ἡ Καλαρρύτεν ἔχει 580 φαμελιὰς Βλάχικες
ποὺ κάθονται σὲ μέρος πρὸ κατάλληλο γιὰ αὐτο
φωλιὰς καὶ γιὰ τὰ ὄνια παρὰ γι' ἀθρώπους. Χτι-
σμένη πατώματα, πατώματα ἀπάνω στὰ χεῖλια
τοῦ βράχου πιάνει ὡς 1200 μέτρα στὴν πλαγιὰς
τοῦ βουνοῦ. Τὸ σφέρο ἔκαμε τοὺς ἐξυπνοὺς Βλά-
χους νὰ μάθουνε νὰ γνέθουνε τὰ μαλλιά ποὺ πέρ-
νανε ἀπὸ τὰ πρόβατὰ τους, λίγο λίγο ἀρχίσανε νὰ
φαίνουνε χοντρά μαλλίτικα ποὺ ἀγοράζανε οἱ Ἀρ-
βανίτες γιὰ τὴν κάπες τους, καὶ οἱ νάρτες τῆς Ἀ-
δριατικῆς γιὰ τὴν καπότες τους. Κατορθώσανε νὰ
πάρουνε τὴ Γαλλικὴ προστασίαν γιὰ νὰ στέλλουνε
τὴν πρᾶματεις τους στὰ ξένικα, ὕστερα ἀρχίσανε νὰ
πηγαίνουνε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν καὶ νὰ φροντί-
ζουνε μοναχοὶ τους γιὰ τὴν πούληση. Οἰκονόμοι,
καθὼς κατορθώσανε ἀπὸ τὴν Καλαρρύτεν, ἀπὸ τὴν
Συρακόο, τὸ Μέτσοβο, τὸν Ἀσπροπόταμο καὶ τὸ
Ζαγόρι νὰ πᾶνε καὶ νὰ κινέψουνε σ' ὅλες τὴς ἰμπο-
ρικὴς πολιτείας τῆς Μεσόγειος. Τότες ναβλῶνανε
Γραικικὰ καράβια ἀντὶς νὰ δίνουνε τὸν παρά τους
στοὺς ξένους. Ὅντας ἀγαπημένοι βοηθοὺς ὁ ἕνας
τὸν ἄλλονε καὶ ἀνοίξανε καταστήματα στὴ Νάπολη,
στὸ Λιβουρνο, στὴ Γένοβα κτλ. Ἀπ' ἀπὸ τὰ ποὺ
εἶπα δὲ θὰ φανεῖ σὲ κανένα παράξενον σὰ μάθη πὼς
στὴν Καλαρρύτεν βρῖσκεται τὴ κόρσα ὅλης τῆς Ἑ-
βρώπης. Οἱ Καλαρρυτινοὶ μιλοῦνε πολλὰς γλώσσας
καὶ ἔχουνε ἀρκετὰ καλὰς βιβλιοθήκας μὲ πολλὰ γαλ-
λικὰ καὶ ἰταλικὰ βιβλία καὶ τοὺς Ἑλλήνας κλασι-

κοὺς. Μὰ κείνο ποὺ εἶναι τὸ πρὸ θαυμαστὸ εἶναι ἡ
τάξη καὶ ἡ ἡσυχία ποὺ ὑπάρχει στὴς πολιτείας ἀπὸ τὴν.
Κυβερνοῦνται φρόνιμα καὶ βαθειοστόχαστα. Σὰν
καλοὶ πατριῶτες, δὲ μεταχειρίζονται τίποτες ξένο.
Οἱ σοφάδες, τὰ χελιά ὅλα φτιάχνουνται ἀπὸ ντό-
πιους. Ἐχουνε νόμους ποὺ φροντίζουν γιὰ τὸν ἰδιω-
τικὸν βίον τοῦ καθένα. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φοροῦνε
ροῦχα ποὺ φτιάχνουνε οἱ ἴδιες καὶ μόνο δυὸ μεταξω-
τὰ μαντίλια ἔχουνε τὸ δικαίωμα νὰ φοροῦνε γιὰ
στολίδι τὴς γιορτῆς. Τὰ χρυσὰ κεντήματα, τὰ σάλια
καὶ τὰ γουναρικά εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἄν κανένας
ἀντρας δώσῃ τὴν ἀδεια στὴ γυναῖκα του νὰ βάλῃ
κανένα ἄλλο στολίδι θὰ μείνῃ ξέχωρα ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μιλεῖ ὥσπου νὰ μετανοή-
σῃ (Τόμ. Β' σελ. 355).

Κοντὰ στὰ Βλαχοχώρια καὶ βορεινὰ ἀπὸ τὰ
Γιάννινα εἶτανε τὸ Ζαγόρι ἀπὸ 40 Ἑλληνικὰ χωριά

μὲ πρωτεύουσα τὸ Καπίτσοβο. Φαίνεται πὼς καὶ
κείνο εἶτανε ἐνωμένο μὲ τὰ Βλαχοχώρια, κατὰ τὸν
Ἄνθ. Γαζὴ μάλιστα, ἡ Καλαρρύτεν εἶχε πρωτεύου-
σα τὸ Ζαγόρι.

Ἄλλη μὴ συγκυβέρνησις εἶτανε τὰ 24 χωριά τοῦ
Βώλου ποὺ ζούσανε γεωργικὴν ζωὴν. Καὶ ἀπὸ τὰ χω-
ριά διατηροῦσανε σχολεῖα καὶ βιβλιοθήκας καὶ μάλι-
στα, καθὼς λέει ὁ Urquhart, εἶχανε καὶ ἀργαστή-
ρι Χημείας καὶ Φυσικῆς.

Ἀπὸ τὴν οἱ τρεῖς εἶτανε οἱ πρὸ ἐπίσημες καὶ πρὸ
ἀνεξάρτητες συγκυβέρνησεις, πολλὰς ὅμως μικρότερες
βρισκόντανε σκορπισμέναι σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Τουρ-
κίας.

(ἀπολοιοθεῖ) ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ.

Σὲ τρία φύλλα τοῦ «Χρόνου» (6 Σεπτεμβρίου σελ. 1, 8 Σεπτεμβρίου σελ. 4 καὶ 9 Σε-
πτεμβρίου σελ. 4) δημοσιετήσανε τρία γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφήν «Νεοέλληνα» καὶ μὲ τοὺς
χτυπητοὺς τίτλους «Τὰ παρασκήνια τοῦ Μαλλιαρισμοῦ—Τὸ Ἀδερφάτο τῆς Πόλης καὶ
ὁ Νουμάς τῆς Ἀθήνας—Κωμῳδία εἰς τρεῖς... ἐπιστολάς» Τὴν «ἐπιστολάν» αὐτὴν πρέπει
νὰν τὴς διαβάσῃ καὶ οἱ ἀναγνώστες μας εἶναι διασκεδαστικώτατοι γι' αὐτὸ καὶ τὴς ξανατυπώ-
νουμε δῶ. Τὸ φαρμάκι τῆς συκοφαντίας ποτὲ δὲ χύθηκε μὲ τόση τέχνη καὶ μὲ τόση μοχθηρία.
Τιμὴ μας ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς γίνεται. Τιμὴ καὶ σὲ τὸ «Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς» ποὺ στέκεται
τόσο ψηλά, ὥστε ἀδύνατον νὰν τὸ φτάσῃ καὶ νὰν τὸ λερῶσῃ τέτοιαις ἀτιμῆς καὶ ἄναισθητοις βροσιῶς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

Ἀξιότιμη Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Χρόνου».

Μὲ ὄσσην αὐθαδεῖαν καὶ ἂν διέψευθεν ὁ κ. Νου-
μάς πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν τὴν ὑπὸ τοῦ «Χρό-
νου» καὶ ἄλλων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἀναγραφεί-
σαν εἰδήσει, ὅτι ὁ «Νουμάς» εἶτιναξε τὰ κῶλα ἐξ
ἀσιτίας, ἡ εἰδήσις παραμένει ἀληθὴς, ἀληθεστάτη,
ὅπως θέλει ἀποδειχθῆ τετραγωνικώτατα ἐκ τῶν ἀ-
ψευδῶν ἀνακοινώσεων, τὰς ὁποίας σκοπῶ νὰ κἀμω
εἰς τρεῖς ἐπιστολάς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σας. Ἄν
ἐξακολουθῆ νὰ ἐκδίδεται εἰσὶ τὸ «Νουμάς», δὲν
σημαίνει τίποτε καὶ ὁ λύχνος, ὅταν τοῦ σῶθῃ τὸ
ἐλαίον, ἀφίνει κάποιαν τελευταίαν ἀναλαμπήν. Ὡς
τοιαύτην πρέπει νὰ ἐλαβῆτε, ὡς τελευταίαν δηλα-
δὴ ἀναλαμπήν τοῦ λύχνου τῆς μαλλιαροσύνης, τὴν

ἐξακολουθῆσαι τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Νουμάς», διότι τοῦ
σῶθῃκε πλέον φεῦ! τὸ λάδι τοῦ!

Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔα σὰς δώσω, εἶνε
ἀκριβεῖς, ἀκριβεστάται καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν
θὰ τολμησῶν οἱ περὶ τὸν «Νουμᾶν» νὰ διαψεύσῃ
οὔτε μίαν ἰστίαν. Μὰ τὰς ἔδωκε στενὸς μου φίλος,
Κωνσταντινουπολίτης, ἄλλοτε Σαῦλος τοῦ Μαλλια-
ρισμοῦ καὶ νῦν Παῦλος τῆς ἀθηναϊκῆς μας γλώσσης
καὶ τῆς ὀρθοφροσύνης. Δὲν τὸν ὀνομάζω, διότι δὲν ἐ-
πιθυμῶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν εὐδοκίαν γλῶσ-
σαν τοῦ κ. Νουμά.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ λοιπόν:

Εἰς τὴν Κων(η)πολιν λειτουργεῖ ἀπὸ τετραετίας
περίπου μυστικὴ τις ἐταιρεία ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀ-
δερφάτο τῆς Δημοτικῆς», ἀποτελουμένη ἀπὸ τρεῖς

N. G. ABAZOS

ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ'

— Μὰ δὲ φαίνεστε δὰ καὶ τόσο γριζὶ !
— Πὼς δὲν εἶμαι ! Πέρασα τὰ ἐξήντα !
— Ποῦ εἶναι ὁ γιατρός ; σουρτουκίει ;
— Ποιὸς ξέρεῖ ποῦ βρῖσκεται ὁ γεροκολασμένος !
Ἐπίτηδες εἶπα τοῦ Γιάννη νὰ κάτσομε δῶ πα-
ράμερα γιὰτὶ σὰν ἐρθῇ ὁ γιατρός ἀρχίζει κάτι χῶ-
ρατα μὲ τὴν τραγουδήστρα, κάτι ἀνοσιτιὰς ξαναμω-
ραμένου καὶ συχίζουμαι.
— Ὅχι δὰ ! — εἶπ' ὁ Κώστας. — Ὅ,τι πῆ ὁ
καφερός ὁ γιατρός ἔχει τὸ γούστο του !
— Καλὸς καὶ ἄξιος εἶναι ! Φίλος πιστός, πο-
νόψυχος, λαμπρός ἐπιστήμονας, εὐχάριστος σύντρο-
φος ἕνα μονάχα τὸ κακὸ του, ξεχνάει πὼς γέγρασε
καὶ μιλεῖ καὶ φέρνεται σὰν παλλικαράκι...

*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸν ἀριθ. 308.

— Γιὰ σου Ὀλγα μου περίφημη ! Καθράκι
μοῦγινας πάλε, καθράκι ! — ἀκούστηκε μὴ χοντρή
φωνάρα πὸ πέρα καὶ ὅλοι σκάσανε στὰ γέλια. Ἡ
κυρὰ Σεβαστὴ κατέβασε τὰ μούτρα της.

— Ὁχ ! δυστυχία μας ! Μὲ πολὺ κακοὺς σκο-
ποὺς μᾶς ἐρχεται καὶ θὰ κἀνῃ ρεζιλίαια...δὲν τῶχω
σκοπὸν, γιὰ τὸ Θεὸν, νὰ βγάλουμ' ὄνομα στὸ Λου-
τράκι. Σήκω, Γιάννη, πᾶμε νὰ φύγουμε...

— Καλὰ τὰ λές, μαμά, τώρα ποῦ μᾶς εἶδε...

— Μωρὲ ποῦ πῆγε καὶ τρούπωσε κείνος ὁ Γιάν-
νης ! Σαράντα πέντε Γιάννηδες καὶ ἐνὸς κοκκόρου
γνώση ! Βρὲ γιὰ τὸ Θεὸ ! Λὲς καὶ σὰς κυνηγᾶνε
σταυρωτῆδες...Σὲ καλὸ σας ! Βγάλτε, μωρὲ, ὄξω τὸ
τραπέζι νὰ πάρομ' ἀγέρα !..

— Καλὰ εἶναι, τώρα, γιατρέ μου, τὸ τραπέζι !
Κόπιασε, κάτσε ἡσυχὰ καὶ μὴ φωνάζῃς... Ἐίρεις οἱ
πολλὰς φασαρίας δὲ μ' ἀρέσουνε.

— Μὰ πάντα, χριστιανή, θὰ μοῦ κἀνῃς τὴν
κακιὰ πεθερά ; Σὰ δὲ σ' ἀρέσει ἡ συντροφιά μου,
δὲν ἐρχομαι πιά κοντὰ σου καὶ ξεμπερδεύει ! Ἄ
γιὰ τὸ Θεὸ !

— Ὁχι, δὰ, γιατρέ, τόσο χοντρά τὰ πράμα-
τα ! Βλέπω πὼς ἔχεις ὄρεξη νάρπαχτῆς σὰν πε-
τεινάρι...

— Γὼ μωρ' ἔχω κέφι γιὰ ἡ μάκνα σου ;
Ἄστονε, Γιάννη μου, δὲν τὸν ξεσνερίζουμαι..

— Ἦρθες μὲ τὸ κακὸ σου, γιατρέ, πὲς τὴν ἀ-
λήθεια ! Πρὶν κάτσης ἀκόμα μᾶς ἀρχίσεις τὴς φω-
νῆς, δὲ μοῦδῶσες κειρὸ οὔτε τὸ φίλο μου νὰ σοῦ συ-
στήσω, τὸν κύριο Ζαφειρίδη... Τώρα ἔρθε στὸ Λου-
τράκι.

— Καλὸς ἔρπες, παιδί μου ! Βλέπεις τῆδικα
ποῦ μοῦ κάνουνε, βλέπεις ; Τὶ νὰ πῆς ; Σὰν μπο-
ρεῖς κάνε καὶ ἄλλοιῶς !

Ἄξαφνα βροντήσανε τὰ βιολιά καὶ ἡ Ὀλγα ση-
κώθηκε κρατώντας στὸ χεῖρ της ἕνα μικρὸ ντέφι. Λύ-
γισε τὴ μέση της μὲ χάρη, χαμογέλασε γλυκὰ καὶ
κουνώντας τὸ κεφάλι της τσαχπίνικα ἀρχίσε νὰ
τραγουδᾷ :

Ἔλα νὰ σμίξουμε τὰ δυὸ, νὰ γίνουμε ζευγάρι,
καὶ ὁποιος, πουλί μου, δὲ χαρῆ ὁ χάρος νὰν τὸν πάρῃ!
τρά λαλά, τρα λα λό.
μὲ σέτανε γελῶ !

Σὰν τέλειωσε τὴν στροφή τῆς ἔβγαλε μὴ ψηλά τὸ
ντέφι μὲ τὰ κουδονάκια καὶ ἀρχίσε νὰ χορεύῃ ἕνα
τρελλὸ χορὸν παράξενον, ποῦδειχνε ὅλη τοῦ κορμιοῦ
της τὴν χάρη καὶ σβελοσύνην δὲν ἀγγίζανε, θαρρεῖς,